

ÚNOR
'91

OSTRAVA
KINOSTÁTNÍ

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

Únor:

1.	Pá	IV	19.—	Baletní triptych	B
2.	So	X	19.—	R. Bolt: Člověk pro každé počasí	Č
3.	Ne			Nehraje se	
4.	Po	L	19.—	V. Nezval: Manon Lescaut	Č
5.	Út	A	19.—	A. Jirásek — J. Dietl: Filozofská historie	M
6.	St	B	19.—	V. Nezval: Manon Lescaut	Č
7.	Čt	C	19.—	R. Bolt: Člověk pro každé počasí	Č
8.	Pá	D	19.—	V. Nezval: Manon Lescaut	Č
9.	So	Mimo	19.—	G. Verdi: Rigoletto — premiéra	O
10.	Ne			Nehraje se	
11.	Po	Šk	10.—	A. Jirásek — J. Dietl: Filozofská historie	M
12.	Út	Šk	10.—	A. Jirásek — J. Dietl: Filozofská historie	M
		V	19.—	G. Verdi: Rigoletto	O
13.	St	VI	18.30	Ch. Gounod: Faust a Markétka	O
14.	Čt	VII	19.—	I. Stravinskij: Petruška, Pták Ohnivák	B
15.	Pá	VIII	19.—	G. Verdi: Rigoletto	O
16.	So	Ps	19.—	G. Verdi: Nabucco	O
17.	Ne			Nehraje se	
18.	Po	Šk	10.30	A. Dvořák: Jakobín	O
19.	Út	E	19.—	L. v. Beethoven: Fidelio	O
20.	St	F	19.—	G. Verdi: Rigoletto	O
21.	Čt	G	19.—	K. Sidon: Shapira	Č
22.	Pá	H	18.30	Ch. Gounod: Faust a Markétka	O
23.	So	Mimo	19.—	G. Rossini: Lazebník sevillský	O
24.	Ne	N	14.—	K. Sidon: Shapira	Č
		MP	19.—	A. Ponchielli: Gioconda	O
26.	Út	I	19.—	K. Sidon: Shapira	Č
27.	St	II	19.—	G. Verdi: Rigoletto	O
28.	Čt	III	19.—	G. Verdi: Rigoletto	O

Změna programu vyhrazena!

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

Ú n o r :

1.	Pá	VIII	19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda	Č
2.	So	Mimo	18.30	F. Loewe — A. J. Lerner: My Fair Lady	M
5.	Út	E	19.—	J. Kander — F. Ebb B. Fosse: M Chicago	M
6.	St	F	19.—	J. Kander — F. Ebb B. Fosse: M Chicago	M
7.	Čt	G	19.—	Baletní triptych	B
8.	Pá	H	19.—	L. Pirandello: Sicilská komedie	Č
9.	So	Mimo	14.— 19.—	J. Strauss: Vídeňská krev J. Strauss: Vídeňská krev	Ot Ot
10.	Ne	N	14.—	L. Pirandello: Sicilská komedie	Č
		MP	19.—	L. Pirandello: Sicilská komedie	Č
12.	Út	I	19.—	J. Kander — F. Ebb B. Fosse: M Chicago	M
13.	St	II	19.—	L. Pirandello: Sicilská komedie	Č
14.	Čt	III	19.—	P. Kohout: August August, august	Č
15.	Pá	IV	19.—	J. Strauss: Vídeňská krev	Ot
16.	So	X	19.—	P. Kohout: August August, august	Č
17.	Ne			Nehraje se	
18.	Po	L	19.—	Baletní triptych	B
19.	Út	A	19.—	L. Pirandello: Sicilská komedie	Č
20.	St	B	19.—	L. Pirandello: Sicilská komedie	Č
21.	Čt	C	19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda	Č
22.	Pá	D	19.—	L. Pirandello: Sicilská komedie	Č
23.	So	Mimo	19.—	F. Lehár: Paganini — premiéra	Ot
24.	Ne			Nehraje se	
25.	Po	Mimo	19.—	F. Lehár: Paganini	Ot
26.	Út	V	19.—	F. Lehár: Paganini	Ot
27.	St	Šk	10.—	J. Suchý — J. Šlitr: Šest žen Jindřicha VIII.	M
		VI	19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda	Č
28.	Čt	Šk	10.—	I. Morozov: Doktor Bolíto	B
		VII	19.—	F. Lehár: Paganini	Ot

Změna programu vyhrazena!

DIVADLO PETRA BEZRUČE

(Dům kultury VÍTKOVIC)

Únor:

1.	Pá	C	19.—	E. Albee: Všechno na zahradě	Č
2.	So	O	14.—	G. Spiró: Kuřecí hlava	Č
		U	19.—	W. Allen: Zahraj to znovu, Same	Č
6.	St	A	19.—	E. Albee: Všechno na zahradě	Č
7.	Čt	F	18.—	G. Spiró: Kuřecí hlava	Č
8.	Pá	L	19.—	J. Chodorov: Dva na schodišti	Č
9.	So	X	14.—	G. Spiró: Kuřecí hlava	Č
		Mimo	19.—	A. Strzelecki: Cvlakstory	M
13.	St	E	19.—	E. Albee: Všechno na zahradě	Č
14.	Čt	K	19.—	W. Allen: Zahraj to znovu, Same	Č
15.	Pá	M	18.—	G. Spiró: Kuřecí hlava	Č
16.	So	S	14.—	G. Spiró: Kuřecí hlava	Č
		D	19.—	W. Allen: Zahraj to znovu, Same	Č
28.	Čt	G	18.—	G. Spiró: Kuřecí hlava	Č

Divadlo Petra Bezruče hraje pro školy

5.	Út	9.—	J. Kovalčuk: Ondráš
11.	Po	9.—	V. Čort: Cirkus Blecha
		11.—	
25.	Po	9.—	K. Čapek — P. Palouš:
		11.—	Válka s mloky

Na zájezdu:

4.	Po	9.—	I. Fischer: My se vlka nebojíme
		11.—	Karviná
12.	Út	9.—	I. Fischer: My se vlka nebojíme
			Petřvald

MINIDIVADLO BLANÍK — Studiová scéna DPB (vedle DK VÍTKOVIC)

25.	Po	Mimo	19.—	E. Radzinskij: Toho chlapa zabít
27.	St	J (r. 90)	19.—	V. Havel: Zahradní slavnost

Změna programu vyhrazena!

O PREMIÉŘE

Giuseppe Verdi: RIGOLETTO

K nejoblíbenějším a nejpopulárnějším operám Giuseppe Verdiho patří rozhodně Rigoletto. Spolu s Trubadúrem a s La Traviatou tvoří tu nejslavnější trojici Mistrových oper. Tak není divu, že se objeví po patnácti letech opět na repertoáru ostravského operního souboru. Znovu budou tedy ctitelé operního umění naslouchat překrásným vévodovým zpěvům, opět uslyší nejznámější árii „Ó, jak je měnivé to srdce ženy“, tentokrát dokonce v originálu „La donna e mobile“, dojmou je tklivé Gildiny melodie, uchvátí vzrušené Rigolettovy monology. Od premiéry Rigoletta v Benátkách uplyne letos sto čtyřicet let. Za tu dobu však dílo vůbec nezestárlo, naopak hraje se stále s velkým úspěchem na všech světových scénách. Sám skladatel si díla velice cenil. Dva roky po prvním uvedení napsal svému příteli, že Rigoletto má nejlepší námět, jaký kdy zhudebnil. Tak veliká je jeho divadelní působivost. Podkladem je hra Viktora Huga Král se baví. Ta byla hned po své premiéře v roce 1832 zakázána. Rovněž po devatenácti letech, po úpravách libretisty F. M. Piaveho, oznámil c. a k. úřad veřejného pořádku v Benátkách, že „opera, komponovaná podle předloženého libreta, nebude připuštěna k provozování pro obsah, který patří do oblasti odpuzující nemravnosti a oplzlé sprostoty“. Především tu chybí postava ideálního panovníka, ke kterému by se s úctou vzhlíželo. A tu se stal zázrak: samotného ředitele veřejného pořádku napadlo, že by hrdinou nemusel být zpustlý francouzský král František I., ale mantovský vévoda, že by stačilo dále upravit několik málo scén a nazvat operu jménem vévodova šaška Rigoletto! Verdi tak mohl své dílo bez obav dokončit, a brzy po premiéře 11. března 1851 v Benátkách nastoupilo svou vítěznou cestu do celého světa.

Novou inscenaci Rigoletta připravují dirigent Jan Šrubař, režisér Marian Chudovský j. h. spolu s hostujícími výtvarníky J. Valekem a P. Čaneckým.

V roli vévody se střídají Alojz Harant, Tomáš Krejčířík, a Miroslav Urbánek, Gildu představují Alina Farná a Rita Schimkeová, titulní role je svěřena Jaroslavu Kosecovi a Jiřímu Kubíkovi.

**PREMIÉRA JE STANOVENA NA SOBOTU 9. ÚNORA 1991
19 HODIN V DIVADLE ANTONÍNA DVOŘÁKA.**

MN

Při příležitosti premiéry opery G. Verdiho RIGOLETTO dne 9. února se ve foyeru Divadla Antonína Dvořáka uskuteční vernisáž výstavy ostravského výtvarníka Michaela Stoniše. Zahájení vernisáže je v 18 hodin.

PŘEDSTAVUVEME

Do této pravidelné rubriky jsme tentokrát vybrali ne jednoho, ale pět našich umělců. Přestože je většinou z naší scény již znáte nebo možná právě proto, budou vás určitě zajímat nejen jejich první, ale i současné kroky na jevišti.

Společným jmenovatelem, kromě „K“ — iniciály příjmení, je na operního pěvce mladý věk a všichni jsou obsazeni v opeře G. Verdiho Rigoletto. Dotaz na budoucnost opery pojali sólisté z několika aspektů. Lásku k opeře, jejíž osud jim není lhostejný, mají totiž také společnou.

JIŘÍ KLECKER

Má 36 let, v ostravském divadle je angažován druhou sezónu. V opeře Rigoletto vytvoří postavu SPARAFUCILLA. „Od malička jsem hrál na housličky, s maminkou zpíval dueta a měl jsem štěstí na učitele zpěvu.“ Říká Jiří Klecker, když hodnotí své hudební i pěvecké začátky v Lýskově dětském pěveckém sboru, pak pokračování u Lubomíra Mátla v Brněnském akademickém sboru a konečně v Brněnských madrigalistech pod vedením Josefa Pančíka. Vzájemné poslouchání při sborovém zpěvu, nutnost správné intonace, studium sólového zpěvu u prof. Babáka, který má navíc schopnost odhadnout výběr repertoáru, možnost srovnání s partnerem stejného hlasového oboru — s panem Kalendovským — to vše je vynikající průpravnou školou pro operního pěvce.

Vaše cesta k sólovému zpěvu vedla přes koncertní zpívání, účast na Bachově akademii prof. Rillinga v Praze a přijetí do opavského divadla na konkurs. Kde jste tedy začal profesionálně?

Původním povoláním jsem filolog. Po vystudování Univerzity J. E. Purkyně v Brně jsem pět let pracoval ve Výzkumném ústavu makromolekulární chemie v oddělení zahraničních vztahů. Profesi uměleckou jsem si zvolil teprve na základě manželčiny přízně a pochopení pro uplatnění sólového projevu a na doporučení prof. Babáka.

Které postavy jste dosud ztvárnil v ostravské opeře a po které ještě toužíte.

Všechny mám stejně rád, uvedu jen některé: Alvisa v Ponchielliho Giocondě, Fafnera ve Zlatě Rýna R. Wagnera, také náročnou basbarytonovou roli Mefista v Gounodově Faustovi a Markétce. Z posledních je to Rocco v opeře L. v. Beethovena Fidelio. Kterou bych si přál? Sarastra v Mozartově Kouzelné flétně.

Váš názor na nastudování Rigoletta v originále?
Jak se připravujete?

K této opeře mám svůj vztah. Zpíval jsem v ní ve sboru v Brně (italskou verzi). Těším se na její zdejší nastudování. Vokály by měly zpěváku pomoci k možnosti přiblížit se italskému vyjádření do výrazu. Verdiho miluju. A přímo role Sparafucilla je pro mne velkou příležitostí pro uplatnění skutečně hluboké basové polohy, v níž se cítím nejlépe.

Jak vidíte perspektivy opery? Máte obavy o její budoucnost?

Nemám. V Ostravě je divadelní tradice. Je zde řada vynikajících umělců. Nesmírnými vzory jsou pro mne starší kolegové, s nimiž mohu také v jednotlivých rolích alternovat či vystupovat — např. Jiří Čep, Eva Kinclová, Eva Gebauerová. Pokud bude každý k sobě kritický, pak si myslím, že divadlo může dostát svých předsevzetí vůči dnešním divákům, nebudeme se muset ohlížet někdy jen na úspěchy zahraničních hostů zpívajících v originále. V ostravském divadle, kde je báječná akustika, bude slyšet nejen náš hlas, ale i odezvu diváků.

EP

TOMÁŠ KREJČIŘÍK

Třicetišestiletý tenorista. Je absolventem brněnské JAMU. Jeho povolání je odrazem rodinného hudebního zázemí, v němž vyrůstal. Maminka byla dříve koncertní pěvkyní, pak učitelkou zpěvu. I nyní je jeho domov v Brně plný hudby. Pětiletá dcera krásně zpívá — „je radost ji poslouchat“, syn - školák — začíná s klavírem. Manželka učí na umělecké škole.

Pro operního pěvce má velký význam dobrá pěvecká škola. Kdo učil vás?

„Základy zpěvu mi dala matka. Pak na konzervatoři prof. Hrabal a současně v Praze Zdeněk Otava. V Brně také Richard Novák a na JAMU Libuše Lesmanová. Na pražské akademii Přemysl Kočí.“

Vaše první role? A další — rozhodující o vašem postupu?

„Ještě na konzervatoři to byl Dráteník ve stejnojmenné Škroupově opeře. Profesionálně — v opavském divadle jsem nastudoval za rok asi deset menších i větších rolí. Třeba v opeře L. Janáčka Káťa Kabanová to byly hned dvě: Tichon a Kudriáš.“

V roce 1984 jsem nastudoval Jeníka, se kterým jsem se představil v Olomouci, kde jsem nastoupil do ročního angažmá. Role Lenského v opeře P. I. Čajkovského Eugen Oněgin, kterého jsem pak zpíval u konkursu mimo představení, přispěla k trvalé spolupráci s ostravským divadlem až do současnosti.“

*JAROSLAV KOŠEC a TOMÁŠ KREJČIŘÍK
v GIOCONDĚ A. Ponchielliho*

Koncertně vystupujete s Janáčkovou i Brněnskou filharmonií, s komorními soubory. Hostujete v jiných operních tělesech v republice. Návštěvníci ostravské opery vás mohou vidět jako Jeníka, Prince v Rusalce, Dona Josého v Carmen a v řadě dalších, převážně hlavních rolí. Nyní se připravujete na Rigoletta, v němž budete Vévodou mantovským. Jaký je váš názor na provedení v originále?

„Zpívá se rozhodně velmi dobře. Italština je zpěvná. Hudba je v souladu s italským libretem. Nezvyklé je asi jen to, že si člověk musí přesně uvědomovat významovou stránku. Nejen věcně odzpívat. Musí dát svému projevu výraz.“

Opera ve světovém i evropském měřítku nemá problémy. Nemáte o ni obavy u nás?

„Úspěšná reforma ekonomická může její osud samozřejmě ovlivnit kladně. Toto se týká nejen provozu divadel, sponzorů ale i diváků. Není to jediný pohled. V prvé řadě musí být v divadle skuteční odborníci. Souvisí s tím i otázka trvalých kvalit — i standard má mít dobrou úroveň. Je to také předpoklad tvrdé práce jednotlivců i týmů.“

JAROSLAV KOŠEC

Začínal v opeře v pětadvaceti letech. Svě první angažmá ve Filharmonickém sboru v Bratislavě pokládá za vůbec nejkrásnější práci. Pak byl sólistou zpěvohry Nové scény Bratislava, v banskobystrickém divadle a dva roky v Olomouci. Nyní je šest let sólistou opery Státního divadla v Ostravě. První role — Angelotti v Tosce.

Vaše nejoblíbenější postava?

Těžko se to vypočítává. Snad Pizzaro v opeře Fidelio, Scarpia v Tosce, Macbeth a další.

Jak jste získal vztah k vážnému umění?

Vážné umění — podle toho, jak to kdo bere — pro mne je to oddech. Základ jsem měl v rodině. Matka mne vedla k lásce k hudbě od raného dětství. A nyní můj tříiapůlletý syn poslouchá rád Mozarta a diriguje si.

Co říkáte na ostravského Rigoletta v italštině?

No konečně! V každém velkém divadle — a my mezi ně patříme — je to zcela běžné. Návštěvnost se nesnížila, spíš naopak. Pro mne je to příjemné zpestření.

Přežije u nás opera rok 2000?

Uplynulých čtyřicet let zanechalo po sobě špatné ekonomické, ekologické a hlavně kulturní i morální dědictví. Bude skutečně záležet na výchově v rodinách k bohatšímu duševnímu životu. Byl jsem mile překvapen velkou návštěvností rodin s dětmi v řížském divadle, kde jsme hostovali. Věřím, že operní umění přežije.

J I Ř Í K U B Í K

Má 36 let, ve Státním divadle v Ostravě je šestou sezónu. Amatérsky zpíval na gymnáziu, profesionálně už na JAMU, kdy průběžně vystupoval v olomouckém divadle. Účinkuje často koncertně a je stálým hostem naší přední operní scény — Národního divadla v Praze.

J I Ř Í K U B Í K s EVOU KINCLOVOU v opeře A. Dvořáka JAKOBÍN

Od vaší první role, kterou byl Jake v Gershwinově Porgy a Bess, jste vytvořil množství dalších náročných — převážně hlavních — postav. Nyní je před vámi titulní role ve Verdiho opeře Rigoletto, v níž alternujete s Jaroslavem Kosecem. Jak se díváte na Rigoletta v originále a v Ostravě?

Ostravské publikum je vyspělé. Opravdový milovník opery tuto změnu jistě uvítá. Čím vyšší úkoly si budeme klást, tím více se budeme přibližovat ideálu. Nemůžeme si říkat, že to zatím stačí. V zahraničí je to docela běžné, že se dílo nastuduje v originále. Připomenu například v Anglii Janáčkovu Její pastorkyňu. Ale i u nás je to třeba v Ústí nad Labem Don Giovanni, v Liberci Trubadúr. Nejsou to ojedinělé případy. Obavy, že diváci nebudou rozumět, jsou zbytečné. Příběh je přece známý. Mladí lidé přijímají s nadšením různé zahraniční hudební skupiny (anglické), přestože jim nerozumí. Jde přece o kvalitu.

Budoucnost opery?

Opera není jen pro nějakou nadřazenou vrstvu, ale pro určitý okruh lidí. Těch žánrových okruhů bude daleko víc — podle kulturní vyspělosti. Návštěvnost v divadle už teď začíná stoupat. Zázemí humanitní inteligence by mělo hodně ovlivnit kulturní dění. Je nutno vypěstovat v lidech potřebu přímého kontaktu s kumštem, aby dokázali odlišit hodnoty bohatství živého, bezprostředního působení od zprostředkovaného (televize, video).

*VOJTĚCH KUPKA a JIŘÍ KLECKER v opeře
L. v. Beethovena FIDELIO*

VOJTĚCH KUPKA

Barytonista, je mu 32 let, v ostravské opeře je devátou sezónou. V opeře G. Verdiho Rigoletto je obsazen do role Marulla.

Pochází z Brna, dětství prožil v Černé Hoře u Brna. Tam se začal soukromě učit hře na klavír, v ní pokračoval na LŠU v Blansku.

„Výbornou průpravou pro zpěv, který jsem si přibral od 4. ročníku konzervatoře jako vedlejší obor, byla hra na hoboj, z něhož jsem absolvoval. V roce 1979, kdy jsem chodil třetím rokem k prof. Kuncovi, přihlásil jsem se na dvě soutěže: Celostátní soutěž Mikuláše Schneidera Trnavského, kde jsem získal v nižší věkové kategorii 1. cenu a cenu ONV za nejlepší interpretaci písně sovětského skladatele. Druhá byla za měsíc potom — Mezinárodní pěvecká soutěž Antonína Dvořáka v Karlových Varech, kde jsem taky získal 1. cenu. Konzervatoř jsem zakončil pěvecky postavou Tomše v Hubičce. To byla vlastně moje první role. Tam si mne všimli umělci z brněnského divadla a nabídli mi hostování na této profesionální scéně. V Brně jsem působil necelé dvě sezóny — do června 1981. Začátkem roku 1982, po pozvání tehdejšího šéfa opery SDO Návrata, jsem účinkoval v pohostinském vystoupení v Prostějově právě s Tomšem. Navázaný kontakt s ostravskou operou se proměnil v trvalou spolupráci.“

Tomšem jste tedy začínal. Od té doby jste vytvořil bezmála třicet dalších postav. Má umělec jako vy nějakou jinou zálibu než hudbu?

„Ano i ne. Spolupracuji s pěveckými sbory Moravan, Foerster, PSMU, s Filharmonickým dechovým kvintetem. A dál? Už v Brně jsem se věnoval pedagogické činnosti na hudební škole. V Ostravě působím první školní rok na konzervatoři — obor zpěv. Moc mne tato práce těší.“

Jaký máte názor na nastudování Rigoletta v originále?

„Můj skeptický názor se asi bude lišit od ostatních. Italština je samozřejmě zpěvnější. Ale náš zpěvák, který italsky neumí, obtížně dodá této bezesporu světové opeře italský lesk. Nemám rád nedokonalou práci. Lpím na detailech ve výslovnosti, srozumitelnosti, současně i na výrazu. Budu na nich lpět i v postavě Marulla. A titulní role v této opeře zůstává i nadále mým velkým přáním. Čekám na příležitost zazpívat si ji.“

Budoucnost opery?

„Musíme si mladého diváka vychovat sami. Kupříkladu výchovnými koncerty, které mu tento — na první pohled náročný umělecký žánr — přiblíží. Připravili jsme s dalšími ostravskými umělci dva pořady pro mládež. Koncert Amadeus a jeho současníci a Mozartovu jednoaktovou operu Bastien a Bastienka. Je provedena v kostýmech, doplněna průvodním slovem a podle ohlasu soudím, že vnímavého posluchače zaujala. Nemusíme se o operního diváka bát.“

I. Stravinskij: PTÁK OHNIVĀK (balet) —
na snímku Jan Kolda a Monika Bernovská

K PREMIÉRÁM

Franz Lehár: PAGANINI

Píše se rok 1891. Počátkem května je pořádán ve Vídni velký koncert na počest zbožňovaného Johanna Strausse: přišli muzikanti, zpěváci a dirigenti ze všech koutů Rakouska, aby vzdali hold šestašedesátiletému skladateli. Na závěr večera diriguje sám oslavenec za všeobecného nadšení svůj právě dokončený opus 440, valčík „Velká Vídeň“. Poté vycházejí na pódium gratulanti: odezní projevy, odevzdávají se dary... Večer vrcholí, když vpochoďují v plné parádě dva vojenští kapelníci a salutujíc odevzdávají Straussovi jménem c. k. armády obrovský vavřínový věnec. Jedním z nich je Karl Komzák z pěšího pluku č. 84, stanoviště Vídeň, a druhým — jednadvacetiletý Franz Lehár z pěšího pluku č. 25, stanoviště Lučenec. Nikdo z tří tisíc přítomných si neuvědomuje, že je právě svědkem historické události: jedinkrát v životě a pouze na krátkou chvíli stojí vedle sebe král valčíku a jeho korunní princ!

Toto vpravdě historické setkání znamená pro skladatele Lehára velmi mnoho. Ovšem nezůstalo pouze u něho. Tím dalším je setkání s libretistou Victorem Léonem. To už se píše rok 1900 a vídeňský operetní trůn zůstává prázdný — zemřel Franz von Suppé, zemřel Johann Strauss, zemřeli jejich libretisté F. Zell a R. Genée a v poslední den roku 1899 odchází i poslední z vídeňských operetních triumvirů Carl Millöcker. Operetní žezlo dočasně spravuje největší mozek vídeňského operetního podnikání V. Léon. A právě jemu posílá mladý Lehár klavírní výtah své první celovečerní opery Kukuška. Tak začala dlouholetá spolupráce, která přivedla Franze Lehára k operetě a vedla k úspěchu „Dráteníka“, jeho první operety, k nebývalému ohlasu „Veselé vdovy“ a nakonec — po mnoha peripetiích — i ke světovému vítězství „Paganiniho“ a „Země úsměvů“.

Hovoříme-li o setkáních, která měla pro F. Lehára vpravdě osudový význam, nesmíme opomenout ani setkání s jedinečným operním tenorem světového formátu Richardem Tauberem, který byl ochoten obětovat svou operní slávu úspěchům v Lehárových operetách.

Z tohoto podhoubí tedy vyvěrá onen nenapodobitelný pramen tvůrčí invence Franze Lehára. A „Paganini“ v ní zaujímá zvláštní místo. Například tím, že libreto je zpracováno na základě skutečných historických postav. Třeba i tím, že dílo převýšilo tvorbu Lehárových předchůdců zásluhou intenzívnější hudby — z každého taktu zaznívá, co si skladatel „myslel a co cítil, to největší štěstí i nejhlubší žal“. Árie „Vás, ženy, líbal jsem tak rád“ či „Nikdo v celém světě snad“ jsou těmi nej-

známějšími klenoty partitury, která dosáhla úžasné popularity.

Lehárův „Paganini“ bude tedy třetím titulem (vedle Straussovy „Vídeňské krve“ a muzikálu „Chicago“), který nabídne v této divadelní sezóně ostravskému publiku operetní soubor SDO. O přízeň se budou společně ucházet režisér inscenace F. Kordula, dirigent V. Brázda, výtvarník scény A. Babraj, výtvarnice kostýmů E. Zpletalová, choreograf I. Hurych a sbormistr J. Kubenka spolu se sólisty J. Hošťákovou, H. Kubeczkovou, K. Čepkem, J. Vyorálkem, J. Kobrem, F. Návratem, P. Millerem, V. Morysem, Z. Mašátovou, B. Morysovou, Z. Babrajovou, A. Hajdovou, orchestrem a sborem operety. V hlavní roli se představí Jan Drahovzal a Jiří Halama, sólista opery SDO.

PREMIÉRA 23. ÚNORA 1991 V DIVADLE JIŘÍHO MYRONA.

ROZHOVOR

se dvěma představiteli titulní role
k připravované premiéře operety PAGANINI

JAN DRAHOVZAL

„Honzo, inženýrů je strašně moc, budeš sedět někde „v kanclu“? Věnuj se umění, běž na nějakou uměleckou školu“ — radil mi jeden starší kolega, když jsem po vystudování elektrotechnické průmyslovky uvažoval, co dál. Přihlásil jsem se na JAMU do Brna a byl jsem přijat. Samozřejmě, že tomu předcházelo osm let hry na housle pod vedením mého velmi nadaného tatínka, pak zpěv a doprovod na kytaru, hra ve školní kapele i vystupování s ochotnickým divadlem v malé vesničce u Brna, odkud pocházím. Po akademii jsem byl rok a půl v opavském divadle a teď — třináctou sezónu — v operetě SDO.

Za tu dobu jste vytvořil spoustu krásných — většinou hlavních — rolí. Jako tenor máte obdivuhodně široký rejstřík. Od milovníků, komiků, k postavám charakterního rázu. Každá je jiná. Jak se na tento různorodý „sortiment“ připravujete?

„Snažím se rozkrýt postavu, nehraju její vnější znaky, ale pojmám ji zevnitř.“

Jak je to konkrétně u Paganiniho?

„Zde se jedná o skutečnou populární uměleckou osobnost. Je jasné, že o ní musím co nejvíce vědět. Chci-li někoho takového hrát, snažím se podle historie dopídit co nejvěrnějšího obrazu o jeho charakteru, psychice. Ale je to velice náročný úkol i pěvecky. Naposledy se Paganini v Ostravě hrál před pětatřiceti lety, kdy hlavní roli zpíval Karel Jahn (později přešel do divadla v Karlíně) a Oldřich Pika. Nemohu pochopitelně jejich provedení znát, ale pamětníci nás budou srovnávat.“

*JAN DRAHOVZAL v operetě J. Strausse
CIKÁNSKÝ BARON*

Každý si jistě vybaví u jména Paganini = houslový virtuos. Pro vás byly housle základem k vaší umělecké dráze. Co znamenay housle pro Paganiniho?

„Všechno. Dával jim přednost přede vším v životě. I před ženami, kterými byl obklopen. Historická fakta uvádějí, že byl vášnivý jako houslista, ale také jako hazardní hráč. Housle byly celým jeho bytím, a přesto je dokázal prohrát v kartách.“

Paganini byl velmi hubený. Od dětství měl tuberkulózu. Vy máte postavu atleta (hrál jste kdysi závodně volejbal), budete hubnout?

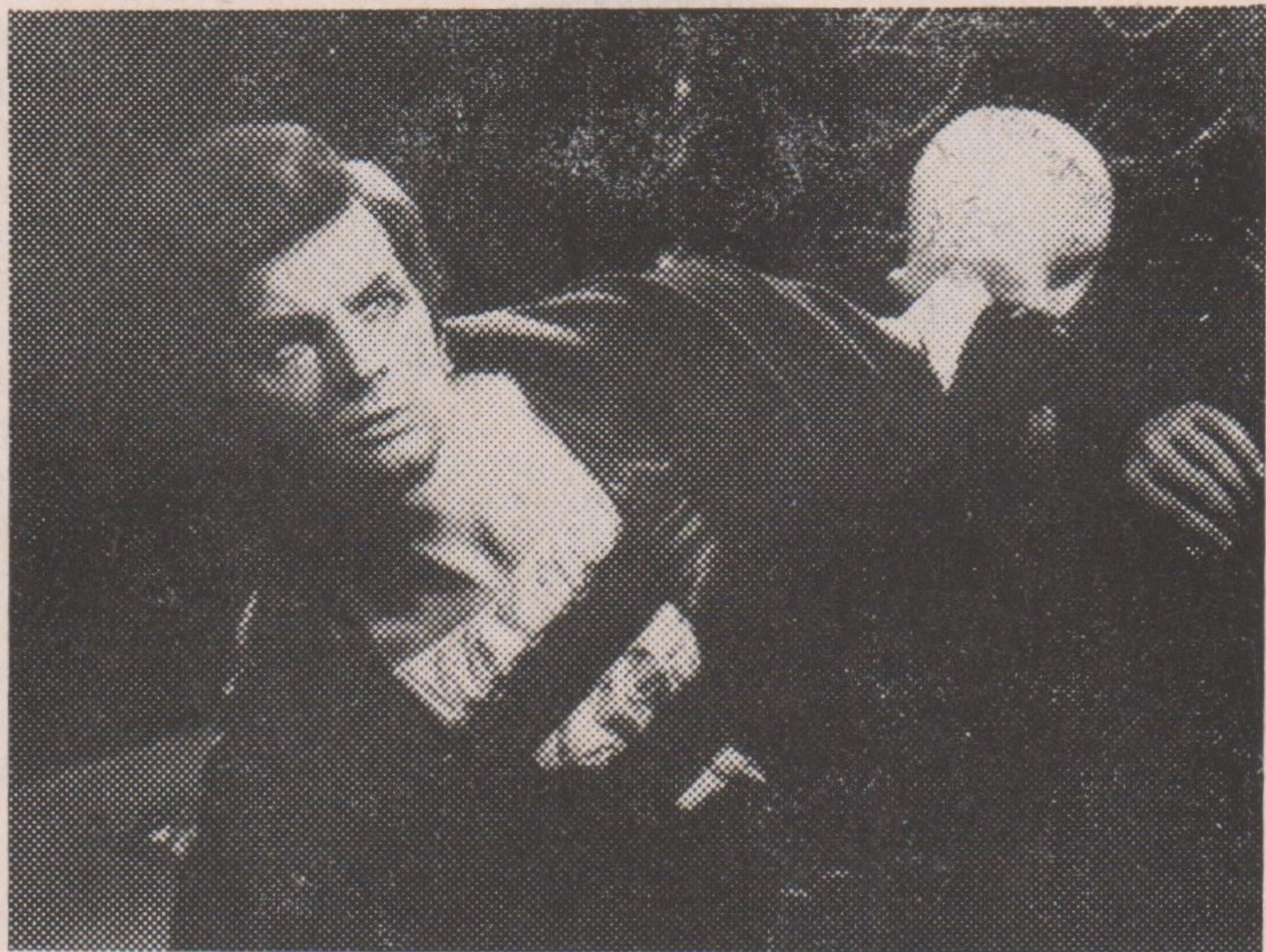
„Obávám se, že se mi to do premiéry při nejlepší vůli nepodaří.“

Potřebujete pro tuto roli zvláštní mimickou nebo pohybovou přípravu?

„Souvisí to s celkovým pojetím. Byl to velice nemocný člověk, s bledým obličejem (v masce). Zvláštní svým chováním — hrdý a vyhraněný, ponořený do sebe, nerad byl vytrháván ze svého skrytého vnitřního napětí, navenek však vypadal klidně. Pod chladnou skořápkou se skrývá osobitý nervní temperament a žár, který umí dobře ovládat, a jen v určitých okamžicích ho dá najevo.“

To je moje představa o postavě Paganiniho, a tak bych ji chtěl ztvárnit.“

EP

JIŘÍ HALAMA v operě Ch. Gounoda FAUST A MARKĚTKA

JIŘÍ HALAMA

Věk — 38 let, v SDO působí druhou sezónu jako sólista opery — tenor.

Budete alternovat s Janem Drahovzalem titulní roli v operetě Franze Lehára Paganini. Dosud vás ostravští diváci viděli na operní scéně DAD. Cítíte nějaký rozdíl v operním a operetním projevu?

Z toho bych moc vědu nedělal. Rozeznávám jenom zpívání dobré a špatné. Zkušenosti s operetou mám z opavského divadla, kde jeden soubor musel obsáhnout repertoár operní i operetní. I mé první kroky v Ostravě na jevišti patřily Offenbachově operetě Bandité. Ale ty byly jen amatérské.

Jaká byla vaše cesta k profesionálnímu zpěvu?

Zpívám odmalička. Začátky jsou v muzikantském rodinném zázemí. Byl jsem rodiči cílevědomě veden k hudbě, hrál jsem na housle v orchestru, zpíval ve sborech, od svých 11 roků jsem hrával i v dětské cimbálovce. Mám úzký vztah k folklóru. Moje touha v dětství — vystupovat na jevišti — mi byla vymluvena: ty budeš hrát na housle pod jevištěm.

V rozhodování o budoucím povolání však zvítězila chemie, kterou jsem v Pardubicích vystudoval. Housle zůstaly i nadále mým koníčkem. Ale Pardubice pro mne znamenaly první vážný kontakt se sborovým zpěvem, kterému jsem se věnoval po celou dobu studií. Pak rok v AUS, v PSMU a externě v operním sboru. Jako inženýr jsem koketoval s divadelním angažmá. Šéf mi říkal: „Rozmysli si to dobře. Tady jsi nejlepší zpěvák mezi chemiky, tam budeš nejlepší chemik mezi zpěváky.“ Jeho výrok musí posoudit jiní.

A posoudili. Nynější šéf operety SDO Jiří Měřínský se s panem Škarohlídem přičinili o to, že v roce 1982 chemie přišla o schopného technologa projektanta.

Jak jste přijal nabídku zahrát si Paganiniho?

**Nejdříve jsem zvažoval, jestli v té době, kdy se bude Paganini studovat, nebudu mít nějakou velkou roli na operní mateřské scéně. Po prostudování klavírního vý-
tahu a textové knihy jsem roli přijal.**

Typově vás šéf operety vybral. Uplatníte i hru na housle?

Znalost houslové hry mi napomůže ke zvládnutí hereckého projevu. Téměř se mi splní přání z dětství. Hru na housle budu profesionálně předstírat.

Děláte dojem velmi klidného, vyrovnaného člověka. Paganini byl naopak nesmírně impulzivní.

Patřím spíš k lidem, kteří se podřídí na jevišti režisérovi. Samozřejmě, že každý herec vkládá do role něco ze svého, ale míra vlastního vkladu se ukáže až na představení.

Slovy: „**Za své současné úspěchy vděčím své učitelce zpěvu paní Zemanové,**“ ukončil ing. Jiří Halama náš rozhovor.

EP

VLASTA TOLAROVÁ

Divadlo to byl můj život ...

Bylo to takhle v předvánoční čas. Seděli jsme a povídali si s paní Vlastou Tolarovou, dlouholetou sólistkou operety, o životě, o divadle, o lidech a vůbec ...

Paní Vlasta Tolarová pomalu končí svou uměleckou kariéru a chystá se, jak se říkává, na zasloužený odpočinek. Ano, v důchodu je dávno, ale stále ještě „neodpočívá“, její herecký typ je stále potřebný.

A jak jinak začít, než od začátku.

Co nebo kdo vás přivedl k divadlu?

Tatínek! Byl zaměstnán u pošty a hrál na křídlovku v plzeňském divadle. Jsem tedy zes Plzně ... Bylo nás osm sourozenců — šest holek a dva kluci. Bratři byli „normální“ a k divadlu netíhli. Zato všechny moje sestry začaly u divadla jako tanečnice a skončily jako subrety. Začínala jsem jako činoherní herečka u společnosti Hermíny Housové. Bylo mi patnáct let a prošla jsem školou, tvrdou školou. Zkoušelo se i v noci, musela jsem žehlit kostýmy, chodit na procházku s dětmi paní ředitelové a v patnácti letech jsem hrála „zralé ženy“ a matky, protože paní ředitelová, nesrovnatelně starší, hrála milovnice ...

*VLASTA TOLAROVÁ v roli Jessie v operetě O. Nedbala
KRÁSNÁ SASKIA (1957)*

Potom jsem přešla do Moderního divadla v Praze a tam mne zastihla válka a totální nasazení...

Po válce jsem hrála doma v Plzni v činohře i operetě tři sezóny, odtud mne život zavál do Ústí nad Labem, kde jsem dělala operetu, odtud do mostecké činohry, pak přišla Olomouc — opět činohra a opereta, potom Opava a v roce 1954 jsem nastoupila zde v Ostravě jako sólistka operety a jsem tu dodnes...

A začátky v Ostravě?

Nemohla jsem si zvyknout. Zakouřené město plné popílku. Pak jsem tu poznala spoustu hodných lidí a manžela. Vdala jsem se a Ostrava se stala mým druhým, vlastně prvním domovem.

Přicházely krásné role, sociální podmínky byly nesrovnatelně lepší než v mých začátcích, ale tak nějak se zhoršovaly vztahy mezi lidmi. A přicházely krásné role — Mamzelle Nitouche, Polská krev (v této operetě jsem, jak přicházel věk, dělala všechny tři ženské role — Helenu, Wandu i mamá). Vzpomínám na krásnou roli paní Schneiderové v muzikálu Kabaret, na roli Hortensie v Plesu v opeře, na Adélu v Netopýru a další a další. Poznala jsem tu také umělecké osobnosti — Rudolfa Lampu, Jana Pacla, Vladimíra Brázdu a nemohu zapomenout na dirigenta Bártla v Ústí nad Labem a na dirigenta Homolku v Opavě.

Když člověk bilancuje, vzpomíná, tak zjistí, že život přináší vždy dvě strany mince. Máte nějakou vzpomínku z té veselejší strany?

To bylo v roce 1948. Hráli jsme Fidlovačku. Na scéně byl předepsán Kaffetisch — ale potraviny byly velmi vzácné. Tak si každý donesl pár zrněk kávy, nějakou buchtu, zákusek z domu. Leč v této scéně herečky musely hrát a mluvit text, takže neměly čas ty „dary“ konzumovat. Zato pánové měli čas to vždycky rychle sníst. Nezůstal nikdy ani kousek. Tak jsme se dohodly s děvčaty a kterási přinesla projímadlo a nasypala je do kávy. Ráno přišli pánové na zkoušku velmi bledí...

A ta druhá strana mince?

Herecké povolání je opravdu povolání. Je to těžká, vyčerpávající práce. Člověk to divadlo musí mít rád, musí mít talent a musí moc a moc pracovat. Musí mít také v sobě kus pokory.

Dnes přicházejí k divadlu mladí lidé, talentovaní, ale snad jim ze začátku chybí ten kousek pokory a chtějí mít všechno hned...

...a co teď budete dělat, když budete mít více času?

Času moc mít nebudu. Konečně mohu zajet k sestřím do Plzně, do Prahy, s manželem máme pronajatou světničku na Bečvě, takže je stále co vylepšovat. Domácím ráda pomohu v hospodářství — sena, brambory — baví mne to. Budu chodit na hřiby a když mne bude divadlo potřebovat, ráda ještě vypomohu, ale hlavně nezapomenu chodit do divadla — protože divadlo to byl můj život!

Rozmlouval J. M.

*I. Stravinskij: PTÁK OHNIVÁK (balet) —
na snímku Jan Kolda s Danuší Brožovou*

*I. Stravinskij: PTÁK OHNIVÁK (balet) —
na snímku Jindřich Šimek a Libor Bernklau*

VOJTĚCH KABELÁČ — pracovní snímek

DRAMATURGOVO JUBILEUM

Zastavení, ke kterému vybízí tak významné jubileum, by mělo být pokud možno netradiční, neotřelé, mělo by zazvonit tak, aby se i v budoucnu ohlašovalo alespoň ve vzpomínce. Pravda je, že se to málokdy podaří. A když se to podaří, má v tom prsty jiná vůle, jakási šťastná shoda okolností, nějaká zvláštní chvíle prozření, ne nepodobná umělecké inspiraci. A přitom — Vojta Kabeláč by si to tolik zasloužil! Patří k těm dramaturgům či divadelníkům, které spojuje zcela specifická generační zkušenost a kterou si přenášejí českými divadly jednou jako břemeno, jindy jako průzračnou naději s odkrývajícími se bezbřehými možnostmi pro divadelní hledání, skutečnou tvorbu. Patří vedle M. Lukeše, J. Vostrého, J. Dudka k žákům široce vzdělaného prof. Goetze na pražské DAMU, od něhož si pro svou divadelní pouť odnáší ve výbavě praktické znalosti, umožňující s vysokými nároky divadelní život ovlivňovat a proměňovat. A to dokázal nejprve jako dramaturg v Olomouci, potom v Ostravě, dále jako ředitel divadla v Hradci Králové, to dokazuje dnes znovu v ostravském divadle. A zcela určitě u něj divadlo žilo jako magický sen i v dobách nucené přestávky, kdy pracoval jako montér a distributor filmu. Dlouhá řada titulů, na jejichž inscenování se Vojtěch Kabeláč podílel, tvoří za-

jímavou přehlídku naší a světové dramatiky. Možná, že už při návštěvě jedné z nejnovějších inscenací — Nezvalovy *Manon Lescaut* — vycítíte, jak opravdu mimořádné hodnoty může vytvářet a zprostředkovávat divadlo. Bude-li tomu tak, bude to i kousek vítězství dramaturga Státního divadla v Ostravě Vojtěcha Kabeláče. Přejme mu do dalších let v divadle a s divadlem hodně síly a hodně takových vítězství.

Dvě otázky pro pana Kabeláče:

Dnes se hodně hovoří o krizi divadla, o snižující se návštěvnosti. Ať už vezmeme v úvahu všechny možné příčiny, určitě svůj podíl má výběr titulů — dramaturgický plán . . .

Myslím si, že první část otázky je poněkud nepřesná. Z minulosti víme, že krize divadla a vůbec umění odráží vždy krizi společenskou. Ta u nás nesporně je. Víme o její příčině. Zároveň však všichni věříme, že je překlenutelná. S tím souvisí i výběr titulů. Jistě musíme reagovat na dnešní stav, kdy do hlediště přichází unavený a ustaraný divák, který se chce především bavit. Zároveň musíme myslet na budoucnost, neboť stupňovaná podbízivost znamená rovněž konec divadla (umění), rozumná cesta je v jisté proporčnosti titulů ryze zábavných a závažnějších.

Jaká je vaše životní filozofie?

Navzdory všem trpkým zkušenostem jsem životní optimista, společně s R. Rollandem věřím, „že dobrý člověk ještě žije“, věřím v budoucnost divadla, neboť kultura a cit jsou ty z mála elementů, které odlišují člověka od ostatních živočišných druhů.

Do dalších let vám přeji hodně zdraví.

Sim

LUDMILA BEDNÁŘOVÁ — civilní foto

LUDMILA BEDNÁŘOVÁ

Herečka Divadla Petra Bezruče oslaví 6. února životní jubileum. Umělecké činnosti v ostravském divadle se věnuje bezmála třicet let. K šedesátinám vám, paní Bednářová, přejeme hodně elánu, hodně zdraví a optimismu.

Připojujeme rovněž gratulaci dalším jubilantům, kteří v lednu a únoru mají své životní výročí: Hildě MACHÁČKOVÉ, bezpečnostní a požární techničce k padesátinám, k 60. narozeninám Ludmile NEDVĚDOVÉ, uvaděčce DAD a Anežce RYKALUKOVÉ, uklízečce DJM, 65 let oslaví uklízečky Libuše HORÁČKOVÁ a Vlasta FARNÍKOVÁ. Sedmdesátiny svátečně prožívají v těchto měsících uklízečky Božena PAPIRNÍKOVÁ a Margareta ŠIROCKÁ a 75. výročí oslavil nedávno Evžen SEBERA, vrátný DJM.

Všem upřímně blahopřejeme.

TOMÁŠ JIRMAN — záběr bez masky při zkoušce komedie AUGUST AUGUST, AUGUST P. Kohouta

LIDI NA SEBE ZAČNOU SLYŠET **Rozhovor s TOMÁŠEM JIRMANEM**

V lednu měla v Divadle J. Myrona premiéru hra italského dramatika Luigi Pirandella Sicilská komedie. V roli „Tralaly“ se představil Tomáš Jirman, se kterým jsem si povídala nejen o ní.

Divákům bych ráda připomněla, že Tomáš je v angažmá SDO od roku 1983, kdy se soubor pronikavě omladil (J. Fišar, A. Pyško, A. Veldová, M. Logojdová aj.). Pochází z Podkrkonoší, rád jezdí do přírody, v Jeseníkách je jako doma (ze Šumperka pochází jeho žena - baletka). Má dvě děti. Vystudoval DAMU (1979), v angažmá v Olomouci do roku 1982, jeden rok v Šumperku a od roku 1983 v Ostravě.

Tomáše můžete nyní vidět v představení August August, august, Filozofská historie, Betlémská hvězda, Má želva mýdlo?, Sicilská komedie.

Sicilská komedie patří k nejhranějším věcem autora. Přestože je hra napsaná na počátku století, udržela se na světových jevištích dodnes. V čem ti připadá zajímavá?

Snad tím, že je to takový zvláštní, trochu bizarní obraz světa. Něčím mi připomíná Felliniho Amarcord. Žádná z postav není docela jednoznačná, v každé z nich se pere anděl s ďáblem.

V bulletinu VŠB zveš studenty na představení Pavla Kohouta August August, august. Proč právě na Augusta?

Mám tu roli rád, protože je napsaná nádherným jazykem, plným hravých nesmyslů. Navíc celá ta inscenace je v pravém smyslu divadlo — z legrácek a zdánlivě nezávazných hříček se skládá obraz světa kolem nás a v nás, a najednou to není taková legrace. Hrajeme si, balancujeme ve světě fantazie a přitom nám někdo usiluje o život.

Na které inscenace za dobu tvého působení v SDO vzpomínáš rád?

Na Ženský zákon 1987, Dr. Johanna Fausta 1988, Racka 1989. Ženský zákon režíroval pan František Čech — dlouholetý šumperský režisér. Dovedl navodit neobyčejně vlídné klima. Dr. Faust, to bylo krásné dobrodružství. Teď jsem se dostal k tomu, **proč a kdy jsem rád u divadla. Když v průběhu práce vznikne ta pravá atmosféra a lidi na sebe začnou slyšet. A jeden inspiruje a provokuje druhého a najednou se vyloupne představení, ze kterého dýchá „něco“ iracionálního, těžko pojmenovatelného, ale je to d i v a d l o.**

V Rackovi jsi hrál s Evou Vejmělkovou, která ukončila angažmá v SDO a točí v zahraničí. S jakými pocity na ni vzpomínáš?

Se smutnými! Eva má několik předností — je krásná, skromná a pokorná. Hrál jsem s ní poprvé v Loupežníkovi 1986, za tři roky udělala na sobě kus práce, takže když v závěru Racka jako Nina hodnotila svůj dosavadní život a loučila se s minulostí, několikrát jsem se přistihl, že přemýšlím, kde se to v té Evě bere. To byl pro mne silný partnerský zážitek.

Na otázku, co rád čte, odpověděl: „O knížkách rád mluvím, ale mám výčitky — proč nás máš, když nás nečteš!“ Tak se na mne šklebí knížky z knihovny doma. Zamilovaného mám Škvoreckého, Hrabala, ze světových autorů Steinbecka — Na plechárně, Sladký čtvrtek, no a Bulgakova — Mistr a Markétka. Mistr a Markétka — to je téma, to by se mi moc líbilo jako divadlo.

Co tě trápí v souboru?

Trápí mne otázka vedení. Pán Šárský je skvostná osobnost, ale soubor by měla řídit silná režisérská osobnost, která mu dá „ksicht“ společně s dramaturgem. Jednou to formuloval krásně Jan Tříška, než odešel z Národního divadla do Divadla za branou. Na otázku, jak je spokojen v ND, odpověděl; soubor ND dal dohromady čas, nevylučuje však, že by dal přednost souboru, který dal dohromady názor. A pro formulování názoru je nejlepší tandem režisér a dramaturg — intelektuální vedení — parta, která určí směr, kterým se půjde. A je na hercích, aby uznali, že ten směr je dobrý a přidali se nebo naopak.

Co budeš podnikat o prázdninách?

Když jsem byl ještě v Olomouci, tak jsme s mými dvěma kolegy zjistili, že na Kopečku je turistická značka — červená trasa — hřebenovka, která vede přes Jeseňky, Orlické hory, Lužické hory až do Děčína. Slovo dalo slovo a o prázdninách jsme vyrazili. Cesta měla vlastivědný účel — kterak se lepší kvalita piva směrem do Čech. Každé prázdniny se sejdeme, vlakem dorazíme tam, kde jsme minulý rok skončili a jdeme. Za týden našeho putování urazíme asi 100 kilometrů. Spíme pod širákem, klábosíme pod hvězdami a ve stejné sestavě se už setkáváme desátou sezónu. Děčín jsme už nechali za sebou a teď jsme se rozhodli, že obejdeme celou republiku. Díky pádu železné opony doufáme, že nám tu červenou domalujou i přes Šumavu. Sim

OSTRAVŠTÍ UMĚLCI DO ŠPANĚLSKA

Členové operního orchestru SDO odjíždějí 21. ledna 1991 do Španělska. Pohostinsky vystoupí ve Valencii na třech představeních v TEATRO PRINCIPAL. Budou doprovázet operní inscenaci W. A. Mozarta COSI FAN TUTTE, kterou nastuduje anglický dirigent ROBINSON v mezinárodním obsazení.

DOKÁŽE DIVADLO ZÍSKAT MLADĚHO DIVÁKA?

**Povídání s profesorkou
HANOU KODRLOVOU
z gymnázia v Hrabůvce**

**Jak v současné době vypadá spolupráce škol
s kulturními zařízeními?**

Školy jsou řadu let řízeny plánem zvaným kultura mládeži, který vydává Městské kulturní středisko. V rámci tohoto systému pak kulturní referent té které školy vybírá pořady, o něž má škola zájem.

**Jaké jsou výhody a nevýhody tohoto způsobu
spolupráce?**

Výhodu vidím především v tom, že pro řadu dětí, ať si to přiznáváme nebo ne, je to v podstatě jediná příležitost, jak se dostat do kontaktu s kulturou. To se ovšem nevztahuje na obsah systému, pouze na prostý fakt jeho existence. Obsahová stránka je značně omezena. Kulturní referent školy musí vybírat pouze z těch pořadů, které jsou mu nabízeny. V terminologii tržního mechanismu ani tady nabídka neodpovídá poptávce.

Mohla bys to konkretizovat?

Nabízený repertoár řadu let stagnuje, nemění se, navíc neodpovídá potřebám škol, tj. učebním osnovám ani zájmům a orientaci mládeže. To se týká především divadelních představení.

Tak např. druhou sezónu je nám nabízen balet Coppélia, muzikál Filozofská historie či Šest žen Jindřicha VIII. Je pravda, že některá z těchto představení jsou studenty hodnocena jako „milá podívaná“ (např. balet Stvoření světa podle J. Effela), ale osobně se nemohu zbavit dojmu, že stejně milá by oněm studentům připadala každá jiná možnost ulít se z vyučování.

Na druhé straně jsou nám ovšem opakovaně nabízeny pořady — přednáškového charakteru — které mají velmi dobrou úroveň, jako např. přednášky na téma „Droga“ či „Má ho ráda, má ji rád“.

**Své připomínky bys tedy adresovala především
divadlům?**

Ano. I když i v jiných oblastech by bylo co zlepšovat. Např. Janáčkova filharmonie Ostrava pořádá pro školy II. cyklu jednou ročně koncert, věnovaný určitému uměleckému období. V letošním roce to byl koncert věnovaný období romantismu. Jeden koncert ročně, sloužící k všeobecnému seznámení s etapou vývoje je podle mne příliš málo k výchově pozorného posluchače.

Jak by se tedy podle tebe dal systém kultura mládeži zlepšit?

Myslím, že na to by měla pomýšlet především dramaturgie divadel, a to ze dvou hledisek — volit pro mládež takový repertoár, který odpovídá jejím potřebám, rozuměj potřebám z hlediska doplnění výuky, a zároveň jejímu zaměření, tj. nabízet díla provokující myšlení a kultivující citění.

Na závěr: Které dílo či dokonce divadelní hru současného repertoáru bys ráda doporučila svým studentům?

Hru amerického dramatika E. Albeeho *Všechno na zahradě*, kterou hraje DPB. Doporučila bych ji ze tří důvodů: je to výborná hra, je to hra na žhavé aktuální a zároveň nadčasové téma a nadto je bezručáky výborně režírovaná i hraná.

Za rozhovor děkuje

Sim

J. Kander: CHICAGO (muzikál) — na snímku Karel Čepek, Zuzana Mašátová, a Dagmar Hlubková

PŘIPRAVLIVEME

Divadlo Petra Bezruče uvede 9. března v režii Jaromíra Staňka j. h. **Fanfána Tulipána** Alexandra Lichého. Jedná se o parafrázi známého románu z pera jednoho ze zakladatelů DPB a významného autora her pro děti a mládež. Pestrá podívaná hýří vtipem, romantickými zápletkami a plnokrevnou dobovou atmosférou.

23. března bude mít premiéru dramaticky působivá hra, zpracovávající osudy známého bouřliváka a geniálního básníka Françoise Villona **Žízeň u pramene** Julia Edlise. Režie Kostas Zerdaloglu.

9. března v Divadle Antonína Dvořáka uvidíte rozvernou francouzskou komedii o mladém malíři, roztomilé služce a ještě mnoha dalších ženách, které jsou občas přebytečné. Claude Magnier **Malované milování aneb Věno slečny Laury**, režie Zdeněk Boubelík.

23. března uvede činoherní soubor v Divadle Jiřího Myrona Molièrova **Dona Juana** v režii Michaela Taranta z Pardubic. Představení je moderním pohledem na juanovské téma, na téma hledání smyslu života, hledání odpovědi na otázku, jak dalece je člověku dovoleno pošlapávat odvěké hodnoty a jakou cenu má lidské štěstí. Příběh dona Juana, skeptika pokoušejícího osud, věčného rouhače, neodolatelného milence, ale i zoufalého hledače hmatatelného důkazu o existenci Vyšší moci. Příběh o břemenu lidské svobody, provázený rockovou hudbou, je určen všem divákům, kteří milují jevištní podívanou a jsou ochotni vydávat se spolu s tvůrci na dobrodružnou cestu poznání hlubin života.

Své služby Vám nabízí nově otevřený

ANTI KVARIÁT

Ostrava, Nádražní ul. 37, tel. 23 19 41

V ý k u p :

úterý, středa, čtvrtek	9.00—12.00	14.00—17.00
pátek	9.00—12.00	

P r o d e j :

pondělí až pátek	8.00—18.00
------------------	------------

Navštivte nás, nebudete zklamáni!

Největší výběr odborné a populárně naučné literatury
Vám nabízí

PRODEJNA TECHNICKÉ LITERATURY

v Ostravě, Nádražní ul. 14,
tel. 23 19 09

- samoobslužný prodej
- Klub čtenářů technické literatury
- učebnice
- vyhlášky
- zásilková služba

Prodejní doba:

pondělí až pátek	8.00—18.00
sobota	8.00—12.00

Na Vaši návštěvu se těší kolektiv prodejny.

Vstupenky obdržíte

V CELODENNÍM ÚSTŘEDNÍM

PŘEDPRODEJI

na třídě Čs. legií,

vedle Divadla Jiřího Myrona

pondělí od 9 do 13 hodin

úterý až pátek od 9 do 17 hodin

v sobotu a v neděli od 9 do 12.30 hod.

Telefon ústředního předprodeje 23 48 40

hodinu před začátkem představení u pokladny

v Divadle Antonína Dvořáka — telefon 23 37 81

v Divadle Jiřího Myrona — telefon 23 17 48

v Domě kultury VÍTKOVIC —

v Divadle Petra Bezruče — telefon 26 26 67

předplatné — telefon 23 40 08

Předprodej vstupenek na měsíc úncr v ústředním předprodeji od 25. ledna 1991. Poskytneme slevy na vstupném: invalidům a jejich průvodcům — při organizovaných návštěvách ze škol, učilišť, domovů mládeže, domovů důchodců, vojákům základní služby včetně hodnosti četaře na operu, balet, činohru ve výši 50 % —

Nově jsme zahájili předprodej vstupenek také v prodejně KNIHY:

Ostrava-Poruba, Hlavní ul. 1026

Vydalo Státní divadlo Ostrava, leden 1991 — neprodejné.

Vytiskly OSTRAVSKÉ TISKÁRNĚ, s. p., provoz 21, Ostrava 1, Novinářská 7, č. z. 1005

STÁTNI DIVADLO V OSTRAVĚ

Čs. legií 14

701 04 OSTRAVA

Telefon 23 28 21

Poštovné paušalováno

20

168
4 34
5 42
5 42
1 8
5 42